

Gazetecilikte Haberin Objektiflik Niteliği

Filiz Dağtan*

GAZETECİLİKTE OBJEKTİFLİK KAVRAMI, TANIMI VE TARİHİ

Gazetecilik ilkelerinin temelini oluşturan ve habercinin kişilere, kurumlara, olaylara ve kendi icra ettiği mesleğine bakışını etkileyen etik kodlar; gerçeklik, doğruluk, tarafsızlık, kamuoyunun bilgilendirilmesi, haber kaynağına saygı, özel yaşamın gizliliği, kişi hak ve özgürlüklerin korunması, mesleğin propaganda aracı olarak kullanılmaması, kamunun bilgilendirilmesi ve toplumsal faydanın özel çıkarların üzerinde tutulması, haberin tehdit ya da bireysel kazanç amacıyla kullanılmaması biçiminde sıralanabilmektedir.

Gazetecinin habercilik mesleğini yerine getirirken göz önünde bulundurması gereken etik ilkelerden biri de objektif olunmasıyla ilgilidir. Tarafsızlık ilkesiyle de ilişkilendirilebilen bu olgu, gazetecinin kişisel yorum ve düşüncelerini haberin dışında bırakmasını, haber bilgilerinin olayın gerçekliğine bağlı olarak vermesini, okurda ani duygu değişimleri mey-

dana getirebilecek, okuru coşturabilecek ve yönlendirebilecek nitelikte eğilimlere olanak tanınmamasını gerektirmektedir.

Eleştirel yaklaşıma göre haberin objektifliğini etkileyen en temel faktör, muhabirin habere konu olan olayı kişisel bakış açısıya ele alması hakkındadır. "Kişisel niteliklerden, ideolojik farklılıklara kadar birçok unsur, bu sürece etkide bulunur. En çok da medyanın yapısal yanlılığı ve sahiplik durumu bu süreç içinde sorgulanır" (Yüksel, 2010: 107).

Muhabirin olaya ve olayın öznelere karşı duygusal ve empatik bir yaklaşım sergileyip sergilemediği ile alakalıdır. Kamu yararı ilkesi ile harekete geçen bir gazetecinin objektiflik ilkesini korumaya çalışırken, aynı zamanda haber öznelerinin yerine kendini koymasđ, haberciliğin etik kodlarını birbiriyle çelişkiye mi düşürür yoksa bu eğilim haber öznelerinin özel yaşamını belli ölçülerde gizli tutmaya dair etik eğilimi ön plana çıkararak tarafsızlık ilkesi mi

*EUROPolitika Dergisi Editörü (Kültür & Sanat)

yerine getirilemez, bu durum tartışılır. Ancak belki de haber öznelerinin kamuya gereğinden fazla açılan özel yaşamlarının daha fazla korunma altın alınmasını sağlayabilir. Fakat bu noktada kamu yararı ilkesinin ne kadarı yerine getirilebilecektir?

Burada sorulması gereken asıl soru ve çözülmesi gereken asıl mesele; kamu yararı ilkesinin gerçekte kimin yararına yönelik işlediği hakkındadır. Türkiye’de ve Dünya’da gazeteciliğin yapısı ve anlayışıyla ilgili yaşanan köklü değişimler, kamu yararının nasıl algılandığı ve tanımlandığı hususunda da değişikliklere ve yanılırlara neden olmuştur. Dolayısıyla kamu yararının yanlış algılanmasının, birçok habercilik etik kodlarının da yanlış yerine getirilmesine yol açmak gibi bir risk meydana getirdiği söylenebilir.

Gazetecilikte “Nesnellik (objektiflik)” gazetecinin kendi duygu ve düşünce-

lerini haber metnine yansıtmaması, haberi yargılamadan olduğu gibi aktarması ve kamuya bir sorumluluk olarak etik prensiplere uygun şekilde haberi oluşturmasıdır.

Gazetecilikte objektiflik kavramı, oldukça yakın bir geçmişe sahiptir. Örneğin 1920’li yılların başlarında “objektiflik”, bir gazetecilik terimi değildi. 19. Yüzyıl başlarında gazetecilik açık olarak siyasi partilerin ve iş çevrelerinin temsilcisiydi. Mesleki standartta objektiflik terimi, büyük ajansların çekişmesiyle başlamıştır. 1800’lü yıllarda pahalı ve partizan gazeteler “paralı” gibi yakıştırmalarla anılmaya başlayarak zemin kaybetmeye başlamışlardır (Mc Brain 1994: 25) Bir süre sonra da gazeteler, küçük ticaretçi, orta sınıf şehirli, sanatçı, okur kitlesi karşısında zengin ticaret adamı gazeteciliğini sürdürmemiş

ve bu geniş kitleyi elde tutmak için yayın içeriğinde değişiklikler yapılmıştır. (Mc Brain 1994: 26)

Gazetecilikte objektifliğin temel taşlarından bir diğeri, 19. yy'a kadar fotoğrafik gerçeklik ve pozitivist bilgi felsefesinin kabul edilmesidir. Her ikisi de başlangıçta insanoğlunun öznelliğinden ve seçiciliğinden arındırılmış bir dünyanın yansıması olarak ele alınmıştı. 19.yy'daki hızlı teknolojik ilerlemeye, rasyonalizm inancıyla felsefi akımlar; realizm, pozitivism ve deneycilik şahit oldu. Bu felsefi akımlar, bilimin kuramsallığının öncelikliğini ve evrensel objektif bilginin mümkün olabilirliliğini etkilemiştir. Tarih gibi sosyal bilimler, objektif dünyada, genel kültür tarafından kabul edilebilir biçimde ve bu bakış açısına göre yeniden uyarlanmaya başladı. (Tuchman 1972:660)

Bu gelişmeler objektif haberciliğin, genel tanımla, gazetecinin kendi eğilimlerini, metnin dışında tutması ve haberi olduğu biçimde yansıtması, yargıya, doğrudan değiştirmeye ve coşkulara yer vermemesi kamu hizmetinin belirleyici kıstas olması anlamında bir kavram gelişmesini henüz işaret etmiyordu. Ancak en azından hakkında objektif olunması gereken bir dünyadan söz edilebilirdi artık.

GÜNÜMÜZ GAZETECİLİĞİNDE OBJEKTİFLİK KAVRAMI

Günümüzde gazetecilikte objektiflik oldukça demode bir kavram haline gelmiştir. Gazeteciliğin başlardaki

tarafli yayın politikası döneminden sonra gelen "gerçekliğin yorumsuz olarak temsil edilmesi" yaklaşımı, uygulamalardaki zorluklardan tamamen terkedilmek üzeredir. Haber sayfaları ya da TV haber bültenlerine yorumcu, analist gibi köşeler eklenmesi dönemi ortadan kaldırılmış, yorumlar doğrudan haber sunumunun içine yerleştirilmeye başlanmıştır.

Objektiflik, tarafılığa ve eğilimliliğe bir karşı duruştur. (Everette,1989:83). Objektiflik konusunda basın tarihinde yaşanan aşamalar, artık objektifliğin mümkün olup olmadığı sorusunu da beraberinde getirmiştir. (Özerkan 2012:49)

Objektiflik konusu gazeteciler, haberciler arasında belli ihtilaflar ortaya çıkarmaktadır. Buna bir örnek olarak; 2016'da Berlin'de, gazetecilerin habercilik anlayışının masaya yatırıldığı, 're:publica' adlı bir konferansta; Yanlı gazetecilik olur mu? Sorusuna, konferansta söz alan Rus RT International adlı medya kuruluşundan Oksano Boyko, "Elbette ki yanlıyım . Sadece ben değil, aslında tüm gazetecilerin belirli ilgi alanları vardır, çünkü herkes kendine özgü, belirli bir siyasi kültürde yetişmiştir" diye cevap vermiş. Panele katılanlardan DW Genel Müdürü Peter Limbourg bu anlayışa karşı çıkarak, DW'nin bağımsızlığının ve bakış açısı çeşitliliğinin DW'nin karakteristik özelliklerinden olduğunu vurgulayarak, Boyko'nun görüşlerini reddetmiş, "özgür medyanın sonu" olarak nitelendirmişti. (DW Türkiye)

Basında Objektiflik bir hayal mi?

Objektif habercilik mümkün mü, değil mi? sorusu, 2016 Berlin'deki 're:publica' adlı konferansta dile getirilmiş soruya ilişkin farklı görüşler ortaya çıkmıştır. Bu görüşleri inceleyecek olursak: Rus RT International adlı medya kuruluşundan Oksano Boyko; objektif haberciliğin mümkün olmadığını, olsa olsa hayâl olabileceğini söylüyor. Boyko, dengeli, güvenilir haberciliğin demode, köhnemiş bir anlayış olduğunu birkaç kez tekrar ederek mensubu olduğu "RT International"ın bir propaganda kanalı olduğu yönünde panelde dile getirilen suçlamaları boşa çıkartmaya çalıştı. Rus gazeteci, örneğin CNN ve El Cezire'nin Libya'da huzursuzlukları demokrasi hareketi olarak değerlendirdiğini, ama yağmalama olayları gibi çirkin yanları görmezden geldiklerini söyledi. CNN'den Inga Thordar ise olayların bazı yönlerinin kasten devre dışı bırakılmadığına işaret ederek, kurumu CNN'in bir öyküyü mümkün olan birçok önemli yönü ile izleyiciye aktarmayı ilke edindiğini belirtti.(DW Türkiye)

Haberde Seçme-Eleme ve Haber Editörleri İlişkisi

Günümüzde teknolojik gelişmeler, haber oluşumu ve ulaştırmasında büyük kolaylık sağlayarak haber merkezlerine, gazetelere, televizyonlara hatta cep telefonlarına sonsuz bir haber kaynağı aktarımı yapmaya olanak sağlamaktadır. Bu haber bombardımanı karşısında habercilerde gazetecilerde haberi seçme-eleme davranı-

şını ortaya çıkarmıştır. Bu aşamada hangi haberin seçileceği konusu her ne kadar habercinin ilgi alanı ve eğilimi ile doğrudan ilgisi olmadığı söylenirse de taraf tutma ya da seçicilik, haber zincirinin tüm bağlantı noktalarında ortaya çıkabilir. Seçme öznel bir davranıştır. Gazeteci gerçekliğin içinden kendi öznel parçalarını seçer.

Haberde seçme eleme unsuru önce muhabirde başlamaktadır. Gerçeğin ne kadarını algılayacağımız ne kadarını haber yapacağımız, hangi sözcüklere dönüştüreceğimiz, konuyu hangi ana fikir etrafında temellendireceğimiz kısmı sadece başlangıçtır, bunun hemen ardından haber odaları, toplantıları gelmektedir.(Özerkan 2012:51)

Haber editörleri diğer isimleri ile "Eşik bekçileri" bu noktada karşımıza çıkar. Hem haber ajansları editöründen önce hem de sonra yer alırlar ve haberin seçildiği sahadan, sahada habercilerin ilişki kurduğu haber kaynaklarından haber servisine oradan bu servisi kullanan haber örgütlerine ve sonunda haberin kamu ile paylaşılmasına kadar olan tüm bu süreçte yerleşmişlerdir.(Erdoğan, Alemdar 1990:75)

Şayet gazetecilik seçme sanatı olarak tanımlanırsa o zaman gazeteciye bu alanda rehberlik eden nedir? Neye/kime göre seçimini yapar? Soruları akla gelir.

Lippman, haber üzerinde hüküm verme sürecinde gazetecinin tam anlamıyla objektif kalamayacağını belirtirken, yorumcu haberciliğini şu sözlerle anlatmaktadır; “Özellikle, haberi oluşturan olguların gözlenebilmesi zorsa, objektif olarak haber vermek olanaksızdır. Bunların gün ışığına çıkarılması için yorumlama gereklidir.”

Haber Seçme Eleme ile Okur/ İzleyici ilişkisi

Bencher’e göre, geleneksel olarak haberin yazım ve basımında özne, yakın zamana dek profesyonellerden oluşurken, 1990’larda yeni karar verici olarak sahneye halk girdi. İnsanların düşündüğünü habere dönüştürmek için özel focus grup toplantıları düzenlenmekte, bu tür niteliksel araştırmalar için insanlar gruplar halinde çağırılmakta ve fikirleri dikkate alınmaktadır. (Bencher 1987:43-44)

Gazete yönetiminin seçme eleme aşamasında ilgilendiren ve günümüzde hızla daha temel bir hedef haline gelmekte olan yüksek okur/izleyici oranına ulaşma arzusu, bu aşamaya farklı bir boyut getirmektedir. Reklam gelirine ve reyting endişesine dayanan yayıncılık anlayışı başlı başına ayrı bir seçme kriteri getirmektedir.

Gazetecilik alanı bu şekliyle, her şeyden önce “haberler”. tercihen de “sansasyonel” ya da daha iyisi “sansasyonel taşıyıcı” haberler sunan gazeteler ile çözümlenmeler ve “yorumlar” öne gelen ve “nesnelliğin” değerlerini yük-

sek sesle olumlayarak birinci türdekilerin farklılığını göstermeye önem veren gazeteler arasındaki karşıtlık çerçevesinde oluşmuştur. 2 mantık ile 2 meşrulaştırma ilkesi arasındaki bir karşıtlığın alanıdır.

Günümüzün gazeteciliği her geçen gün daha fazla seçme eleme ve yorumlama gazeteciliği haline gelmektedir. Chomsky’nin dediği gibi “medyada yönetici konumunda bulunanlar ya da bu kesim içinde yorumcu statüsüne yükselenler, artık ayrıcalıklı elit kesime aittirler.” (Chomsky 1993:20)

HABERDE OBJEKTİFLİĞE YAKLAŞMAK

Son zamanlardaki, Ortadoğu'daki gelişmeler, Putin'in süper güç girişimleri, tüm bunlar siyasî arenada dramatik değişimleri beraberinde getirdi ve uluslararası medya kuruluşlarını harekete geçirdi. Çünkü herkes "dünya fotoğrafını çekme mücadelesinde" en önde gelmek istiyor. El Cezire'den Salah Negm, kızışan rekabetin faturasının objektif gazeteciliğe çıkartılması gerektiğini vurguluyor. Negm, "Gerçeğe mümkün olduğu kadar yaklaşmak zorundayız, çünkü yapılan işin nesnelliği ve dengesi bize karşı duyulan güveni de beraberinde getirir" diyor.

Bir kısım gazeteciler de "habercilikte ideoloji olmazsa olmazdır." der. İdeoloji, bir durumu tahlil ederken, bir şeyi üretirken, konuşurken üze-

rinde durduğumuz temel hattımızdır. Herhangi bir objeyi tasarlarken bile ardında ideolojik temeller yatar. Uzunluğu, şekli, hammadde seçilirken nedenlerin ve sonuçların hepsi ayrı ayrı düşünülür ve obje yapılır. Herhangi bir şey tasarlarken, yapılışında bile ideolojik nedenler bütünü yatıyorsa, "gazetecilik gibi doğrudan toplumsal sorumluluk taşıdığımız, topluma müdahale ettiğimiz bir mesleği ideolojiden uzak "tarafsız" ve "nesnel" nasıl icra edebiliriz ki..." demektedirler.

"Temelde haber subjektif olarak doğar, topluma yansıkça objektif ölçülere ulaşır. Bu gerçeği kabullenmek gerekir. Herhangi bir haberi, hiçbir yorum katmadan verecek olursak bile okurun gözüyle o haber yine subjektif olabilir. aslında bu yargı da doğrudur. Çünkü haberi yazan kişidir, insandır. Onun ölçütleri vardır. Ça-

lişığı kuruluşun da buna benzer kuralları hiç değilse alışkanlıkları mevcuttur. Bir haberde bütün bunların aşılmasını beklemek de safdillik olur. Sağ görüşün sözcüsü olan bir yayın organı, objektif olayım diye ne ölçüde solun sesine kulak verir? (Demirkent 1982: 392)

HABER ÜRETİM SÜRECİ VE OBJEKTİFLİK

Habere ayrılan:

Boyut/ Zaman

Bazı haberlerin yayın kapsamı dışındadır bırakılması

Başlık seçimi

Haberin tam biçiminden sunumuna kadar geçen süre içindeki değişimi

Fotoğraf seçimi

Fotoğraf alt yazısı

Bu aşamaların her biri, haberin objektif olarak sunumunu neredeyse imkansız hale getirmektedir. Haberin objektif olmayan biçimde sunumu denildiğinde ilk akla gelen, olay ya da durumu çarpıtma, abartma, tahrif etme, renklendirme, aktarma yapılacak kısımları özel amaçlarla seçme, haberde belli bir doğrultuda düzenlemeler yapma ya da dışarıda bırakma gibi yaklaşımlardan kaçınmak ya da bunları bir kriter haline getirmek uygulamada daha kolaymış gibi görünebilir.(Özerkan 2012:50)

Haber izlemek, seçmek, araştırmak, düzeltmek (ayıklamak), yazmak (biçimlendirmek, kurgulamak) ve de yayımlamak, özetle haber üretimi, bir eylem dizisidir. Birey, gerçekleştirdiği her eyleme kişiliğini koyar. Kişilik, öncelikle genlerin, daha sonra aile-

nin, yakın çevrenin, eğitim kurumlarının, iş ortamının, yaşanılan yörenin, coğrafi konumun, ülkenin, kıtanın, iklimin, uzak çevrenin, manevi değerlerin, inançların, dinin, toplumsal ilişkilerin etkileriyle oluşur.

Haber üretiminin herhangi bir aşamasında bulunan kişi, o habere kişiliğinin yansımalarını da aktarır. Tek bir karar bile, bir dizi değerden oluşur. Her bir değer, habercinin habere bakış açısının ve yaklaşma biçiminin belirlenmesinde etkindir. "Sosyal belirlemeler" diye adlandırılan, çevrenin getirdiği, bilinci etkileyen toplumsal öğeler de insanı belli yargı ve seçişlere yöneltmektedir. (Girgin 2008)

Habercinin, mesleğini uygularken karşılaştığı en büyük zorluk şudur: Haber araştırırken, yazarken ya da yayımlarken (özetle haber üretiminin aşamalarında) kime ve neye sadık kalacaktır? Verilere mi? Kendisine mi? Dengeli bir yayın ilkesine mi? Habere konu olan ya da haberin öğelerini oluşturan bireylere mi? Hedef kitlenin beklentileri, dolayısıyla yayın politikasının gereklerine mi? Sansür çeşitlerinin (devlet, ideolojik, dinsel, ekonomik, editoryal, özel ve kişisel) uygulamada göz ardı edilemeyecek kurallarına mı? Çoğu kez alınan karar bir sentez niteliğini taşımakta, söz konusu etkenler, zaman, zemin ve koşullara göreceli olarak değerlendirilerek, haber bir kez daha biçimlendirilmekte ve dolayısıyla gerçekten uzaklaşmaktadır.

Tarafsız ve değer yargısı taşımayan bir enformasyon düşünmek olası değildir. Enformasyon, sözcüğün her anlamıyla bir güçtür ve gücün tarafsızlığı savunulamaz. Haberdeki her sözcük, her kavram, her tümce, her paragraf, her konu ve her resim belli bir anlam taşır. Haber hizmetlerinde çalışanların, belirli bir konuda kendi duyguları, çıkarları ve değer yargılarından bağımsız olarak, tarafların görüşlerini vermeye çalışmaları, (hakkaniyet, adil davranma) nesnelliğe ulaşmaya yönelik bir çabadır ve nesnelliğin zayıf olduğu noktalarda kullanılır. (Girgin 2008)

Haberci, tarafsız olmaya çalışmakla, nesnellik sorununu bazı mekanik kurallar getirerek çözdüğünü sanır ya da öyle olduğunu ileri sürer. Bu mekanik çözüm yollarıyla habercinin yaptığı, belli formlardaki boşlukları belli kurallara, pratiğe uyararak doldurmaktır. Oysa hiçbir betimleme, hiçbir mekanik çözüm yolu, belli dünya görüşünü ifadeden kaçınmaz. Tarafsızlık ve nesnellik savıyla, gerçekte belli pratik ve ilişkilere meşruluk kazandırılır; bu meşruluk sürekli desteklenir ve bu meşrulukla gelen egemen ideolojinin varsayımları evrensel gerçekler olarak sunulur.

Bir de haber üretenler, aynı görüşleri bire bir paylaşmasalar da patronun ya da genel yayın yönetmeninin çizdiği çerçeveye, yayın politikasının gereklerine ve öteki özel koşullara uymak zorunda kalmaktadırlar. Bu tür uygulamalar o denli gelişmiştir ki, pat-

ronla ya da genel yayın yönetmeniyle ters düşmek tehlikesini göze almak istemeyen birçok haberci, oto-sansürü çekinmeden uygulamaktadır. Bunun sonucu yanlış, eksik ve “defolu haber” üretimi, bazı kitle iletişimcileri için doğal ve olağan sayılmaktadır.

Medya ahlakının çiğnenmesine, bağımsızlık ve tarafsızlıktan uzaklaşmaya yol açan daha bir sürü etken bulunmaktadır. Yasaların, egemen kültürün, medya kurumları ve gazeteciler üzerindeki baskıları, ekonomik baskılar, can güvenliği kaygısından kaynaklanan “el titremeleri”, okur ve izleyicilerden gelen baskılar “Ne yapalım, okur böyle istiyor, seyirci bunlardan hoşlanıyor...”, mazeretleri, işletme çıkarları denilen zorlamalar, yayının ideolojik çizgisiyle gerçek arasında sık sık patlak veren çelişkiler, bu etkenlerden bazılarıdır. (Girgin 2008)

TARAFSIZ HABERİN TEMEL ÖZELLİKLERİ

Tarafsız bir haberde bulunması beklenen temel özellikler Şili'nin başkenti Santiago'da düzenlenen 1. İlerici gazeteciler Konferansı'nda bir grup gazeteci tarafından şöyle dile getirildi: (Revolutionary Left Movement, 1979 s.131)

Haberde mümkün olduğunca ayrınıltılı ve doğruluğu her zaman kanıtlanabilecek bilgiler vererek, gerçeklere bağlı kalınır.

Haber öyküsünü oluşturan gerçeklerle ilgili yazılar ile düşünce ya da

yorum yazıları birbirinden açık bir şekilde ayrılır.

Haber içerisinde mümkün olan her yerde bilgi almak için güvenilir kaynaklar belirgin şekilde gösterilir.

Haberin konusunu oluşturan olayla ilgili son gelişmeler zamanında verilir.

Haber söylem ve bilgi bakımından nötrdür.

Haber kişilerin ya da kurumların çıkarını gözetmek amacıyla verilmez.

Haberde, tarafların açıklamalarıyla ortaya çıkabilecek çelişkili durumlarda gazeteci kişisel fikrini belirtmemeli ve bağımsız bir çizgi izlemelidir.

SONUÇ

Bir gazeteci için objektiflik içinde, haberi seçmek, ele almak, sunuma göre biçimlendirmek ve tarafsız ifadeler ile sunmak oldukça güç bir süreçtir. Gazetecinin olaylar ve kişiler hakkında çok yönlü düşünebilmesi, bir haber karşısında objektifliğe daha yakın hareket etmesini kolaylaştırır. Gazetecinin siğ olması, habere konu olan kişiler/olaylar hakkında tek yanlı, taraflı bir tutum takınmasına neden olur. Gazetecinin haber metnine yerleştireceği, bir iki öznel yargı, belirleyici etkiye sahiptir. Habere kendi bakış açısını yansıtan gazeteci, okuyucuya habere tek bir açıdan bakma kısıtlaması getirmiş olur. Haberde gazeteci tarafından ön plana çıkarılan ifadeler dahi farkında olmadan okuyucuyu o haber karşısında yönlendirmeye yetebilir.

Tarafsızlık, okuyucuların, doğru haber alma hakkını korumaya yönelik bir davranıştır. Herhangi bir kişinin ve ya kurumun çıkarını düşünmeden veya haberi ilginçleştirmek, daha çok dikkat çekilmesini sağlamak amacıyla kendi yorumunu katmak. Okuyucunun doğru haber alma hakkını manipüle etmektir.

Günümüzde haberin objektifliği demode bir kavram haline gelmiştir. Haber sayfaları ya da TV haber bültenlerine yorumcu, analist gibi köşeler eklenmesi dönemi ortadan kaldırılmış, yorumlar doğrudan haber sunumunun içine yerleştirilmeye başlanmıştır.

Referanslar

ÖZERKAN, Ş, (2012), Haberde Objektiflik, Marmara Ün. İletişim Dergisi s.47-54

atabek,N, (1994), Gazetecilikte Tarafsızlık, Marmara Ün. İletişim Dergisi Cilt 7 s.23-35

Choamsky, N. (1993), Medya Gerçeği, İstanbul: Tüm Zamanlar Yayınevi.

ERDOĞAN, İ., ALEMDAR, K, (1990) İletişim ve Toplum, Kitle İletişim Kuramları, Tutucu ve Değişimci yaklaşımlar, Ankara: Bilgi Yayınevi

TUCHMAN, G,(1972), Objectivity as Strategic Ritüel, An Examination of News Men's